

## PRIMERJAVA MED NOROSTJO DON KIHOTA IN BLAZNOSTJO HAMLETA

Don Kihot in Hamlet sta na prvi pogled povsem različni osebi. Vendar ko ju spoznamo nekoliko pobliže, ugotovimo, da literarni prepad med njima vendarle ni tako velik.

Cervantesov knjižni junak je bil popoln idealist, saj je asketsko zavračal vse človeške ugodnosti in stremel le k svojim idealom. To mu je predstavljal boj za pravico, resnico, prav tako pa tudi za svobodo. Po svetu je potoval s svojim služabnikom Sančo Pansem, ki ga je okrog gnala želja za obljubljenim otokom, ki pa je ostala neizpolnjena. Skupaj s svojim gospodarjem predstavljata svetovno znan duet, po principu katerega so se kasneje zgledovali še mnogi avtorji, saj jim je predstavljal velik navdih, prav tako pa neizčrpen vir novih dogodivščin, ki so jih prenesli na druge junake.

Sprva ugotovimo, da je don Kihot rahlo nor, zato vzbuja komičnost. To nam še posebej dobro prikažejo njegove prigode z mlini na veter, razbojniki, brivcem in še nekaterimi nepozabnimi akterji. Kasneje pa se ob njegovih pustolovščinah na nek način poistovetimo z njim. Tekom vseh srečnih in nesrečnih ter komičnih in tragičnih dogodkov ugotovimo, da je don Kihot pravzaprav groteskni junak, s katerim se je usoda kruto poigrala. Vendar je deloma za nesrečo kriv tudi sam, saj ni mogel nehati brati viteških romanov, ki so ga popolnoma zaslepili.

Tukaj pa se povsem razlikuje od Hamleta. Le-ta v bistvu sploh ni nor, temveč le hlini blaznost. Kmalu po tem, ko je od duha svojega pokojnega očeta zvedel, da ga je v resnici umoril stric, se je odločil za to "igro", z namenom, da bo maščeval očeta. To mu odlično uspeva, saj je razen Horacija preslepil vse ostale. Hamletova norost je pravzaprav nek nevidni ščit, ki ga brani pred neljubimi dogodki, hkrati pa mu pomaga, da mu uspe zvedeti čimveč uporabnih stvari, povezanih z umorom njegovega očeta. Prebivalcem gradu njegova blaznost ni niti najmanj všeč, zato se domislijo zvijače, s katero bi se ga za vedno znebili in tako imeli mir pred njim. Skupaj z dvema prijateljskima, Rozenkrancem in Gildenšternom, ga namreč pošljejo v Anglijo, kjer bi ga takoj ob prihodu ubili. Hamletu pa nekako le uspe zvedeti za zlobne nakane svojega strica in njegovih podanikov. Tako se še pravočasno reši, smrt pa doleti njegova nezvesta prijateljca.

Moje mnenje je, da poglobljena skupna točka don Kihotove norosti in Hamletove blaznosti v bistvu sploh ni tako neumna. Oba se namreč zavzemata za dosego nekega cilja, kar je tudi glavna tema obeh zgodb. V don Kihotovem primeru je to lepotica Dulsineja, za katero se pozneje izkaže, da sploh ne obstaja in je le plod don Kihotove domišljije, Hamlet pa si želi le maščevati očetovo smrt, ki jo je zagrešil njegov stric. Nobeden od junakov ne uspe popolnoma. Don Kihot prej umre, Hamlet pa sicer izpolni svoj primarni namen, vendar ob tem tudi sam podleže zvijačnosti svojega strica.

***Hamletova blaznost je bila tako le pretveza, pod katero je želel maščevati smrt svojega očeta, medtem ko je don Kihot resnično znorel in se mu šele ob koncu njegove žalostne zgodbe povrne zdrav razum, vendar je takrat že prepozno za uresničitev kakršnihkoli dejanj.***